

Ionatan

Ionatan

Sfârșitul lui Ionatan conține serioase învățăminte, aplicabile timpurilor dificile pe care le traversăm.

Acest om al lui Dumnezeu avea un caracter foarte iubitor. „Sufletul lui s-a legat de sufletul lui David” chiar de la prima lor întâlnire și îl iubea „ca pe sufletul lui”. S-a dezbrăcat chiar de mantia sa regală și de toate armele; ca să-l împodobească pe marele său prieten.

Orice aducea insultă lui David cădea în mod dureros pe inima lui Ionatan; dar nu a fost destul să simpatizeze cu viitorul rege al Israelului; el a încheiat o alianță cu el și casa lui, zicând: „Domnul este între mine și tine, pentru totdeauna” (1 Samuel 18.20). El nu se îndoia nici un moment de victoria finală a lui David și, cu toate că gândea că acesta i-ar da o frumoasă parte în împărăția sa, nu se ambiționa pentru domnia lui însuși (1 Samuel 23.17). Nimic nu este mai mișcător decât să vezi o inimă cinstită, nobilă și dezinteresată a acestui om al lui Dumnezeu, dându-se în întregime obiectului tandreței și admirației sale.

Atâtea calități binevoitoare și aproape feminine prin delicatețea lor (2 Samuel 1.26) se aliau totuși cu o mare energie, lucruri care nu se văd prea des împreună. Curajul moral al lui Ionatan nu ținea cont de nici un obstacol când era vorba să se lupte pentru cauza Domnului; a arătat lucrul acesta, când cu atacul garnizoanei de filistenilor (1 Samuel 14).

Cum oare acest om a cărui inimă nu bătea decât pentru Dumnezeu și pentru David - unsul Său - a sfârșit atât de jalnic pe munții din Ghilboa? S-ar spune - și cine ar îndrăzni să nege că, făcând parte din armata lui Saul, îi datora supunere ca tatălui său și regelui odinioară stabilit de Dumnezeu, dar având încă autoritate asupra națiunii fiind șef al armatei.

Nu avea Saul dreptul de a cere asistența propriului său fiu, pentru a se lupta cu inamicii dintotdeauna ai lui Israel?

Și totuși Ionatan, cu toate calitățile sale morale atât de atractive, calde, și în prezența datoriei impuse de relațiile naturale care au ele însele o sancțiune divină, nu găsea că e drept să se lupte în rândurile armatei lui Saul. O singură ocazie i s-a prezentat, dar nu a știut să o prindă, o singură ocazie, dar care i-a decis soarta. Când David, hărțuit de Saul, din retragere în retragere, locuia în deșertul Zif, Ionatan, fără să se mai teamă de coroana tatălui său, s-a sculat și s-a dus spre prietenul său. Poate niciodată nu-i arătase mai multă afecțiune, nici mai multă stimă; niciodată el n-a avut o viziune mai clară a viitorului glorios al lui David. Care era greșeala lui în acest moment critic al existenței sale? „David a rămas în pădure și Ionatan a plecat acasă” (1 Samuel 23.16-18). El s-a întors acasă, rămânând astfel legat de un sistem despre a cărui decădere Dumnezeu Se pronunțase dinainte și nu împărtășea respingerea actuală a lui David, lipsindu-se astfel de a asista la glorioasa stabilire a domniei lui.

Asociat de David, el ar fi avut fără îndoială și alte pericole, ca acela de a se alătura filistenilor în războiul împotriva lui Israel (1 Samuel 29); numai harul lui Dumnezeu era în stare să îndepărteze acest pericol și, de fapt, l-a îndepărtat pentru David și ai lui, atunci când au fost expuși.

Este remarcabil faptul că tovarășii lui David care au împărțit pericolele de fiecare zi, urmându-l din refugiu în refugiu, au fost apărați până la stabilirea împărăției, „fără ca un fir de păr din cap să li se piardă”. La fel și protecția lui David îi salvase viața lui Ionatan, asociată la viața sa.

Aceste fapte conțin o lecție serioasă pentru noi. Fără îndoială, învățătura lor are un caracter mai curând moral decât material; dar, orice ar fi, să ne aducem aminte că cel credincios este retras din lume, din lumea politică, militară sau religioasă, ca să-l urmeze pe Domnul Hristos respins.

Viața divină care ne-a fost dată prin credință - Duhul Sfânt în care am fost botezați - ne ține din punct de vedere moral depărtați de conflictele care îi împart pe oameni și ne despart de lume, de interesele și de alianțele ei. Credinciosul nu mai îmbrățișează cauza națiunilor creștine care se ridică unele împotriva altora și nu are să ia parte - pentru sau contra - celor infideli, deoarece Capul și conducătorul său este Domnul Hristos.

Chiar dacă este vorba de supunerea față de autoritățile constituite, cazul lui Ionatan este de o serioasă învățătură. Ascultarea lui de Saul ca fiind comandant de armată și chiar ca tată avea o limită; și serviciile pe care națiunea sa putea să le ceară de la el aveau o limită - trasată prin relațiile sale cu David, dar Ionatan nu înțelegea aceasta. Dacă David conducea sentimentele inimii lui Ionatan, el nu îi conducea și faptele sale și aici a fost greșeala lui. În fond, lui i se prezenta o alternativă: de a fi aprobat de națiunea sa și de Saul și de a-și arăta patriotismul luptându-se cu filistenii, sau de a fi prost văzut de toți, de Saul, de popor și de filistenii, și de a avea aprobarea unui David respins și de câțiva „în afara legii”, care îl înconjurau.

Cauza lui Saul nu era mai dreaptă în ochii lui Dumnezeu decât aceea a filistenilor, chiar dacă unii erau idolatri și ceilalți îl adorau pe adevăratul Dumnezeu. O singură cauză era dreaptă, și anume aceea a lui David, necunoscut, disprețuit de lume și care „nu avea loc unde să-și odihnească capul”.

A afirma asemenea principii era o nebunie de neînțeles pentru oameni și un paradoxal subiect de garanție pentru cei credincioși, care nu au luat loc cu Domnul Hristos în afara lumii. Fără îndoială, o poziție de separare de lume și de o zadarnică profesiune creștină este semănată cu dificultăți și, ducă suntem credincioși, curând o vom experimenta; dar putem avea destul curaj. Străini din punct de vedere moral față de toate pasiunile care în aceste zile nefaste agită inima oamenilor, noi îl avem pe Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?” (Romani 8.31)

Să reținem bine acest adevăr, în realitatea lui; pentru că, lucru trist de spus, numai de aceasta se leagă lumea pentru a-și justifica ambițiile, politica și războaiele sale. Nu mă îndoiesc deloc că, prin evlavie, care ne desparte de lume, noi vom fi chiar materialmente păziți de a cădea

în luptă și de a suferi cu lumea consecințele adesea mortale ale cauzei pe care o apără. Nu se spune: „evlavia este de folos la toate având promisiunea vieții de acum și a celei viitoare" (1 Timotei 4.8)?

Vorbind astfel, departe de mine gândul că moartea unui credincios pe câmpul de luptă este întotdeauna consecința faptului că pentru el a avut întâietate cauza lumii față de cauzei Domnului Isus.

Ce va spune mulțimea credincioșilor care și-au dat viața în lupte, urmând drumul divinului lor Stăpân în devotamentul și abnegația pentru a ajuta victimele, pentru a pansa pe răniți, prieteni și dușmani, pentru a vesti Evanghelia muribunzilor, traversând pericole de moarte? (Filipeni 2.30).

Mai putem vorbi încă de mulți tineri, adesea fii de părinți creștini, uneori complet străini de lucrurile lui Dumnezeu care, în prezența pericolelor iminente, au fost convertiți pe câmpurile de luptă și, după ce au dat mărturie Mântuitorului lor, au fost (potrivit cuvântului profetului) „culeși dinaintea răului și au intrat în pace" (Isaia 57.1). Ce gând consolant în doliul ocazionat de plecarea lor! Și familiile lor în lacrimi nu pot să spună oare, vorbind despre ei, „... să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi mult mai bine" (Filipeni 1:23)?

Fără îndoială, disciplina Domnului față de un copil al Său care L-a dezonorat în mersul său ar putea să sfârșească și în moarte prin luptă, dar noi nu ne oprim aici, pentru că această judecată nu este treaba noastră; ea aparține numai lui Dumnezeu și El o pronunță.

Insistăm aici asupra avertismentului care ne este dat prin sfârșitul lui Ionatan. O inimă cu adevărat devotată Domnului Hristos, ca cea a acestui om ai lui Dumnezeu, poate să nu fie eliberată de gânduri, de interese, de legături naturale sau naționale ale oamenilor și, asimilându-se astfel prejudecăților lumii, el se expune să împartă soarta acesteia în lupte.

El se expune, da, pentru că puterea îndurătoare a lui Dumnezeu poate să păzească pe ai Săi și să le apere viața chiar în mijlocul pericolelor în care sunt atrași prin lipsa lor de discernământ spiritual.

Iubiții mei, să ne păzească Dumnezeu de sfârșitul lui Ionatan și să facă să împărtășim entuziasta sa afecțiune pentru Regele respins.

clickbible.org